

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Aqvæ Vitæ, De Fontibvs Salvatoris. hoc est, Doctrina
Evangelica De Meditatione mortis**

Kispenning, Henricus

Antverpiæ, 1583

Christi D. N. interna, & spiritali quodam modo, ad peccatricem quidem sed
pœnitentem animam, Allocutio. xxi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46214](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46214)

72 DE DEI ERGA PECCAT. POENIT. AFFECTV,
tua: Domine si tu pro me tanta passus es: cur non ego
quoque patiar acerbiora commertus? Fiat igitur vo-
luntas tua. Paratum cor meum Deus; paratum cor
meum: cantabo & psallam in gloria mea. Quia magna
est super celos misericordia tua: & vsque ad nubes ve-
ritas tua. Da nobis auxilium de tribulatione: quia va-
na salus hominis. De S. Vnctione vide lib. 4. cap. 9.

Matt. 6. &
16.
Psalm. 107.

Christi D. N. interna, & spiritali quodam & arca-
no modo, ad peccatricem quidem, sed pœnitentem
animam Allocutio: qualem se erga peccato-
rem de peccatis suis dolentem & relapscentem
exhibere velit, demonstrans. A doctiss. sanctis-
simoque viro IOAN. Lanspergio conscripta.

In Pharetra
Diuini a-
moris.

CHRISTVS LOQVITVR.

CAPVT
XXI.
Prouerb. 8.
Ioan. 3.

E Go diligentes me diligo: & delicia mea, esse cum fi-
lijs hominum. Sic dilexi mundum, vt in mortem
darem animam meam: ne pereat, sed habeat vitam æ-
ternam, quicumque in me crediderit. Ego, ô anima, pro
te laboravi, esurui, sitiui, contemptum & persecutio-
nem passus sum. Vulneratus sum propter iniquitates
tuas, attritus propter scelera tua: mortuus propter de-
licta tua, resurrexi propter iustificationem tuam. Ad
hac omnia me impulit Amor, quo te diligo, & in filiam
adoptionis adscisco. Itaq; tu respiciens ad amantem re-
uertere: in vulnere meorum sanguine lauare: virtu-
tibus & vita mea meritis vestire. Omnia hac lubens
tribuo: imò vt amantissimus pater hac offerens, tibi oc-
curro in amplexum: ad osculum te recipio, & ad reda-
mandum te inuito. Reuertere filia, & mundare. Præbe
cor tuum mihi: quia præter hoc aliud abs te non desidero.
Porro, quomodo tota ad me reuertaris: quomodo in corde
tuo

Esa. 53.

Rom. 4.

tuo mihi delicias prepares: quomodo amorem meum reficias: quo denique modo tu quoque reficiaris, aduerte.

Ei qui ad vitam correctiorem aspirat, qui mihi se totum nititur dedicare: necessarium est, ut vita mala retroacta primum verè poeniteat. Sit itaq, ad minus dolor in iudicio rationis, ut peccando se male fecisse iudicet: optetq, ex toto corde se non fecisse, nolitq, deinceps peccare: nulla re magis carere velit, quàm peccato: nihil minus optet, aut magis excretur, quàm peccatum. Doleat igitur, quia peccauit, quia me offendit: atque damnablem se iudicet, quod peccauerit: & quod non dolet, quantum deberet. Ego enim vestram attendo miseriam, vestram imbecillitatem, vestram paupertatem: nec ullo modo bona voluntati desperandum est, quantamlibet cordis sentiat ariditatem seu frigiditatem, quando vellet se non peccasse: statuitq, propter me posthac nolle peccare. Non ergo tristeris, si fortassis imaginationes patiaris ac phantasias, quasi iratus sim, adeo ut nolim placari, nolim indulgere, nolim te ad gratiam recipere: hac surria sunt diaboli, quibus ad desperationem te nititur pertrahere, mentiens, quod nolim dimittere. Tu autem, o anima, noli credere: quicquid sentias, non consentias desperationi. Optes te non offendisse: statuas nolle peccare. Quod si iterum deliqueris, iterum quoque surge: & de nouo propositum non delinquendi statue. Si tertio deliqueris, tertio resurge. Denique quarto, quinto: & si postremo septuagies septies cecideris quotidie, toties ad me reuertere: & ego suscipiam te. Nonne melius est, ut suscipiam te, quàm amittam: simulq, omnes labores meos & poenas pro tui redemptione toleratas perdam? Nihil ergo, o anima, nihil o filia sanguine meo redempta, te à me auocet: nihil detineat, nihil remoretur. Et si diabolo te tradideris, si me centies negaueris: dole quia fecisti, &

ego dimitto tibi peccatum. Non sit in oculis tuis adeo magnum peccatum, quod spem venia adimat: non adeo multum, quod meam misericordiam posse superare existimes. Nihil refert apud me, à multis an à paucis peccatis redimam: & magnus & parvus peccator aequè egèt misericordia mea: quæ inexhaustibilis omnibus fluit & abundat. Non potest misericordiam meam vincere malitia tua. Quanto plura tu habes peccata, tanto libentius ego ignosco pœnitenti. Inde enim elucet maior gloria mea: quanto maiori peccatori maiorem erogo misericordiam. Non sum durus, non sum maleuolus, non sum parcus: sed totus in te, ô filia liberalis, profusus & prodigus. Nihil minus habeo, si omnia mundi peccata tua sola fecisses, & tibi omnia dimitterem. Mihi ergo te committe: scito hoc mihi præcipuè placere, vt de me sentias in bonitate: & in simplicitate cordis me queras. Sentias me benignum, piũ, compassiuũ, misericordem, optimũ. Confide mihi: Spera in me. Non potes mihi nimis piũ aut misericordem aestimare: modo super misericordiam meam non deliqueris, non potes nimis mihi confidere. Exercitium igitur tuum sit, bene de me sentire, quod nolim te damnare: quia & reuera quemlibet saluari volentem, quemlibet non desperantem damnare nolo. Sufficit, ô filia, quod peccasse doleas: quod peccare etiam demceps nolis. Jam in statu es salutis: quid trepidas? Diues ego sum, & clemens in miserationibus infinitis. Sic me cogita. Inde enim maiore me afficis honore, quàm quod quasi crudellem aut durum me imagineris: aut ita formides, quasi ad hoc solum vigilem, quomodo capiam aut inuoluam homines. Jam vero de Satisfactione pro peccatis, hoc consilium tu amplectere: vt quidquid manus tua potest, instanter opereris: non tamen eo animo aut eo fine, quasi tu peccata tua

Sapient. 1.

Eccles. 9.

tua redimere velis, aut satisfacere queas. Sed age
 omnia, ut mihi placeas quem offendisti. Me roga potius,
 & ita mihi confide, ut meritis Passionis & Vna mea
 sanctissima, tua velim abolere delicta: & pro illis Patri
 meo satisfacere. Hec humilitas, hacq; fiducia ad me
 tua, quibus te ipsum operaque tua vilificas, me verò ac
 Merita mea extollis, omnia satisfactionis tuae opera ex-
 cellit: & me inclinât ad te, ut Meritorum meorum the-
 saurum tibi faciam communem. Quandoquidem VNA
 GUTTA SANGVINIS MEI excellit, & valoris ac satis-
 factionis plus habet, omnibus meritis humanis: & ideo
 pro peccatis totius mundi satisfacit. Quapropter hoc
 sit studium tuum præcipuum, ut beneplacitum meum
 non negligas: ut me continuè cogites, desideres, ames: &
 quæ iussi, siue per me, siue per vicarios meos, imò qua-
 cumque volo, diligenter perficias. Et si mille millium
 peccatorum haberes acervos, omnia tibi sicut vnum pec-
 catum dimitto. Neque enim distat apud me, saluare ex
 paucis vel ex multis peccatis: unde mille peccata sicut
 vnum ignosco. Mirum est quod dicturus sum, certissima
 tamen indubitâq; fide tenendum. Si totus mundus esset
 globus igneus, & in medio eius de lini stipula pugillus
 vnus: hic ex sua naturali inclinatione non tam cito flam-
 marum reciperet incendium, quàm recipit abyssus Mi-
 serationum mearum peccatorem poenitentem & conuer-
 ti volentem: quia in illa actione naturali quantulacun-
 que peteretur morula, licet minima, ac fortasse imperce-
 pibilis: hic verò nulla penitus mora inter poenitentem
 & remittentem, inter gementem & gemitus exaudien-
 tem interuenit.

Eius-